

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Mgr. K. K.**, Praha 10, zastoupeného JUDr. Evou Kabelkovou, advokátkou se sídlem Kamenická 1, Plzeň, proti žalovanému: **Policejní prezident**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 28. 8. 2008, č.j. PPR-15411-4/ČJ-2008-99KP, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2010, č. j. 10 Ca 257/2008 - 69,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností brojí žalobce proti nadepsanému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného. Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo změněno rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Správy hlavního města Prahy ze dne 20. 12. 2006, č. 8520/2006. Tímto rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 8. 2008 byl žalobce dnem 1. 1. 2007 ustanoven na služební místo komisař a jmenován do služební hodnosti komisař se stanovením služebního poměru na dobu neurčitou, dále byl zařazen do 7. tarifní třídy, byla mu započtena doba praxe v rozsahu 23 let a 244 dnů, byl zařazen do 8. tarifního stupně, byl mu určen základní tarif zvýšený o 10%, tj. 31 770 Kč, určen zvláštní příplatek ve výši 5000 Kč a přiznán osobní příplatek ve výši 1500 Kč. Celkem tedy služební příjem činil 38 270 Kč. Dále bylo stanoveno, že žalobci náleží hodnostní označení poručík.

Městský soud v Praze při posouzení žaloby uvedl, že podstatou sporu je otázka, zda byl žalobce zařazen do 7. tarifní třídy v souladu se zákonem č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále „služební zákon“). Poukázal na přílohu 1. služebního zákona, kde jsou vymezeny činnosti spadající do 7. a 8. tarifní třídy a na konkrétní vymezení jednotlivých činností v nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech (dále „katalog činností“). Tento katalog odlišuje specifické činnosti u Policie České republiky uvedené v části 1 a ostatní činnosti uvedené v části 2. Mezi činnostmi zařazenými v obou částech je mezi 7. tarifní třídou a 8. tarifní třídou zpravidla ten rozdíl, že v 7. třídě jsou zařazeny činnosti označené jako „složité“, naproti v 8. třídě jsou označeny jako “nejsložitější“, s tím, že jsou zpravidla spojeny s komplexním zabezpečením určitých činností ve smyslu § 2 katalogu činností. Tak je tomu např. i v případě rozdílu mezi činnostmi 2.3.12.7.3 a 2.3.12.8.3, jejichž srovnání je předmětem posouzení.

V daném případě žalobce tvrdil, že jím vykonávanou činnost lze podřadit pod pojem „komplexní zabezpečování vysoce specializované pyrotechnické činnosti v oblasti pyrotechnické ochrany, např. nástražných výbušných systémů“. Žalobce dovozoval, že za nástražné výbušné systémy by měly být považovány nejen soudobé systémy, ale také letecké bomby z období 2. světové války. Městský soud v Praze s tímto tvrzením nesouhlasil, když uvedl, že pojem nástražného výbušného systému byl žalovaným vymezen v závazném pokynu policejního prezidenta ze dne 16. 4. 2003 jako „výbušná nebo zápalná látka nebo pyrotechnický prostředek a iniciační prvek, který je schopen vyvolat za určitých uživatelem nebo výrobcem předem stanovených podmínek výbuchový účinek nebo ložisko požáru; nástražný výbušný systém bývá zpravidla ukryt v obalu nebo má takovou vnější formu, která skrývá jeho pravý účel, za nástražný výbušný systém se považuje i atrapa nástražného výbušného systému...“. Uvedená definice tedy na letecké bomby z období 2. světové války nedopadá a žalobce ani netvrdil, že by danou činnost komplexně zabezpečoval ve smyslu tohoto pojmu.

Žalobce zastával názor, že nejnáročnější jím vykonávanou činností je „provádění nejsložitějších expertíz z oboru kriminalistické pyrotechniky“ (položka 2.3.12.8.3 katalogu činností), žalovaný však za nejsložitější expertizy považuje zkoumání nástražných výbušných systémů prováděných výhradně příslušníky zařazenými u policejního prezidia a s tímto závěrem se soud ztotožnil. Z přílohy č. 1 pokynu policejního prezidenta ze dne 16. 4. 2003 [písm. n) pokynu] vyplývá, že zkoumání nástražných výbušných systémů přísluší toliko pyrotechnickému odboru policejního prezidia a nikoliv policistům zařazeným u odboru kriminalistické techniky a expertíz v jednotlivých krajích, daný pokyn považuje zkoumání nástražných výbušných systémů za nejsložitější a nejnáročnější činnost v oboru pyrotechniky. Z citovaného pokynu též vyplývá, že zkoumání parametrů výbušnin je u pyrotechniků odboru kriminalistické techniky a expertíz (dále „OKTE“) omezeno jen na komerční výbušniny, zatímco pyrotechnici zařazení u policejního prezidia mohou tuto činnost vykonávat v plném rozsahu. Navíc žalobce přiložil pouze osvědčení k vykonávání znalecké činnosti vydané v roce 2002 v odvětví kriminalistické pyrotechnické expertizy s omezením „ v rozsahu OKTE ve smyslu písm. n) přílohy č. 1 ZP PP č. 135/2001“. Žalobce tak nemůže vykonávat „nejsložitější expertizy“, jak má na mysli vymezení provedené katalogem činností.

Namítá–li žalobce, že zneškodňování leteckých bomb z období 2. světové války je minimálně stejně náročné, ne–li náročnější než zkoumání soudobých nástražných výbušných systémů, jedná se podle soudu o žalobcův subjektivní dojem.

Soud nemohl vycházet ani ze znaleckého posudku předloženého žalobcem a odborného vyjádření, znalci se nevyjadřují k odborným otázkám, nýbrž k otázkám právním, jejichž posouzení jim nepřísluší a žalovaný k nim zaujal stanovisko na str. 11 napadeného rozhodnutí.

Pokud žalobce poukazoval na to, že čl. 7 závazného pokynu policejního prezidenta vyplývá, že žalobce jako policista zařazený v OKTE je oprávněn a povinen zneškodnit nástražný výbušný systém, shledá – li na místě, že hrozí nebezpečí z prodlení [čl. 7 odst. 1 písm.c) pokynu], tato skutečnost nemůže vést k jeho zařazení do 8. tarifní třídy, neboť se jedná o činnost vykonávanou za výjimečných okolností nárazově, nikoli pravidelně. Dokládají to i statistiky předložené žalovaným při ústním jednání u soudu, z nichž vyplývá, že v letech 2007 a 2008 výjezdy k nástražným výbušným systémům realizovali toliko policisté zařazení v pyrotechnickém odboru policejního prezidia. Nadto výjezdová činnost žalobce přímo v terénu spadá pod vymezení v položce 2.3.12.7.2 katalogu činností a v tomto případě se nejedná o „komplexní zabezpečování“ výkonu těchto činností ve smyslu § 2 katalogu činností.

Jiní policisté v OKTE jsou v 8. tarifní třídě zařazeni proto, poněvadž jsou odborníky a znalci i v jiném oboru než pyrotechnika, vykonávají „nejsložitější expertizy“ ve smyslu tohoto pojmu podle katalogu činností, neboť v těchto jiných oborech je oprávnění k jednotlivým druhům expertních činností vymezeno jinak a není u nich zřízen zvláštní odbor u policejního prezidia, jak je tomu právě a jen u pyrotechniky.

V souvislosti s novým zákonem o služebním poměru nedošlo k účelovému zařazení žalobce do nižší tarifní třídy, neboť byl za předchozí úpravy zařazen do 11. tarifní třídy, nikoli 12. tarifní třídy, kdy podle nové úpravy je rozdíl mezi 7. tarifní třídou a 8. tarifní třídou v katalogu prací obdobný (složité expertízy oproti nejsložitějším expertízám). Soud rovněž nepřehlédl, že v souvislosti s přechodem na nový služební zákon došlo k nezanedbatelnému nárůstu služebního příjmu žalobce.

Pokud žalobce v žalobě navrhoval, aby soud provedl řadu důkazů (výslech několika svědků, vyžádání znaleckého posudku na služební činnost žalobce), soud tyto důkazy neprováděl, neboť jimi žalobce hodlal prokazovat faktickou činnost vykonávanou při své službě, což není pro posouzení otázka rozhodná a navrhoval k posouzení otázky právní a nikoli ke zjištění skutkových okolností. Právní otázky však přísluší řešit pouze správnímu orgánu a soudu přísluší posoudit, jestli správní orgán při jejich řešení postupoval správně a svůj postup řádně odůvodnil.

Ze všech výše uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto rozhodl o zamítnutí žaloby podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále „s. ř. s.“).

Stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů vymezených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel po obsáhlé rekapitulaci žalovanému i soudu vytkl, že se nevypořádali se závěry vyplývajícími ze znaleckého posudku znalce doc. Ing. J. Ch., Dr., nesouhlasí zejména s názorem, že se jednalo o posouzení otázek právních, které nepřísluší znalci. Stěžovatel poukazuje naopak na to, že otázka toho, zda je nebezpečnější zneškodňování bomb z 2. světové války nebo zneškodňování soudobých nástražných výbušných systémů je otázkou čistě odbornou, na tuto nebezpečnost v kasační stížnosti detailně poukazuje. Definice nástražného výbušného systému vyplývá pouze z toho, jak je chápán v mezinárodním měřítku a především ve vojenských standardech NATO, konkrétně č. TMA-1-15, který definuje tento systém jako výbušné nebo nevýbušné zařízení nebo jinou věc umístěnou s úmyslem způsobit újmu, pokud bezelstná osoba manipuluje se zdánlivě nebezpečným objektem nebo provádí jinak běžně bezpečný akt. Definice v odborné literatuře jsou obdobné a žalovaný nemůže vycházet ze svého závazného pokynu, který nemůže definovat základ pro zákon, kdy je zde předložena velice úzká definice. Stěžovatel dále poukázal na článek Václava Bílického v metodických listech 2004, kde je na str. 4 charakterizována letecká puma jako nejstarší nástražný výbušný systém.

Stěžovatel vykonává obdobně jako v dřívější tarifní třídě nejen vysoce specializované odborné kriminalisticko–technické, expertizní a znalecké činnosti, nýbrž i celkové samostatné zajišťování vysoce specializovaných kriminalisticko–technických expertíz a znaleckých činností, a tento výkon je v útvarech Policie České republiky považován za činnost, která musí být zařazena do 8. tarifní třídy.

Soud neobjasnil své závěry, že výjezdová činnost stěžovatele spadá pod vymezení v položce 2.3.12.7.2 katalogu činností a že se nejedná komplexní zabezpečování těchto činností ve smyslu § 2 katalogu činností. Stěžovatel je nucen provádět zkoumání nástražných výbušných systémů včetně historických, neboť pokud je k problému přivolán, musí jej vyřešit a nemůže vyčkat, než na místo dorazí příslušníci zařazení u policejního prezidia. K likvidaci těchto systémů není zván každodenně, ale to se týká i příslušníků zařazených u policejního prezidia. Tarifní třída se stanoví podle nejnáročnější činnosti, není určena její frekvence, a poznatek soudu o výjezdové činnosti stěžovatele hovoří pro jeho zařazení do 8. tarifní třídy.

Žalovaný účelově vytvořil popis jednotlivých činností, který má vyjadřovat pracovní náplň žalobce tak, aby tyto činnosti byly podřaditelné pod 7. tarifní třídu, což neodráží skutečnou realitu práce stěžovatele. Stěžovatel marně navrhoval provedení řady důkazů včetně výslechů svědků k tomu, aby bylo možno kvalifikovaně posoudit, jaká činnost je stěžovatelem na jeho služebním místě vykonávána a zda jde o činnost komplexní, respektive vysoce specializovanou ve smyslu kvalifikace činností 8. třídy. Stěžovatel odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10 Ca 246/2008, kde soud požadoval, aby byla spolehlivě a nikoliv jen formálně zjištěna náplň služební činnosti a navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal zejména na přílohu č. 1 k závaznému pokynu policejního prezidenta č. 135/2001, kterým je upravena věcná, funkční a místní příslušnost znaleckých pracovišť, ze které vyplývá omezení OKTE u komerčních výbušnin a úplné vyloučení u zkoumání nevybuchlých a vybuchlých nástražných výbušných systémů, tuto dělbu práce respektuje čl. 7 odst. 1 závazného pokynu policejního prezidenta č. 53/2003, podle kterého pyrotechnik při příjezdu na místo služebního zákroku vyhodnotí situaci a podle písm. a) při nálezu podezřelého předmětu nebo nástražného výbušného systému vyžádá cestou velitele na místo výjezd pyrotechnické výjezdové skupiny. Stěžovatel podle interních aktů řízení není nucen provádět zkoumání a likvidaci nástražných výbušných systémů stejným způsobem jako policisté zařazení ve výjezdové skupině. Skutečnost, že vymezení požadovaných činností není teoretické, ale bylo požadováno i v praxi vyplývá také ze soudu předložených částí pyrotechnických expertiz vypracovaných stěžovatelem v letech 2007 – 2009. Obdobný přehled nebyl k dispozici senátu rozhodujícím ve věci jiného žalobce. Z nich plyne, že stěžovatel nemohl provádět expertízy v celém rozsahu dané problematiky. Závěrem žalovaný poukázal na obdobnost dřívější 11. tarifní třídy se současnou 7. tarifní třídou.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná, jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud při posouzení věci vyšel z popisu služebního místa stěžovatele a jím vykonávaných činností ve srovnání s tzv. „katalogem činností v bezpečnostních sborech“.

Podle ust. § 116 odst. 1 služebního zákona se pro služební místo příslušníka stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služebním místě vyžaduje. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení není-li dále uvedeno jinak, v souladu s charakteristikami tarifních tříd uvedenými v příloze tohoto zákona stanoví vláda nařízením katalog činností v bezpečnostních sborech zařazených do jednotlivých tarifních tříd podle jejich složitosti, odpovědnosti a namáhavosti

Podle ust. § 215 odst. služebního zákona příslušník ustanovený do funkce podle dosavadních právních předpisů, který vykonává službu podle § 1 odst. 4, bude dnem nabytí účinnosti tohoto zákona ustanoven na služební místo, pro které splňuje stanovený stupeň vzdělání, a jmenován do služební hodnosti, která je stanovena pro toto služební místo. Splnění požadavku oboru nebo zaměření vzdělání a dalšího odborného požadavku pro služební místo se nevyžaduje.

Podle § 2 písm. c) katalogu činností se komplexními činnostmi rozumí činnosti, které zahrnují všechny části daného celku (systému), vymezeného příkladem činnosti.

Pro 7. tarifní třídu - komisař v katalogu činností je v části 2.3.12. pod bodem 2. požadováno „zabezpečování a výkon specializované pyrotechnické činnosti při

vyhledávání, manipulaci, delaboraci a zneškodňování munice, výbušnin a nástražných výbušných systémů“, pod bodem 3. „výkon složitých expertíz z oboru kriminalistické pyrotechniky se samostatnou volbou technických postupů“ pod bodem 4 „určování způsobu likvidace veškeré munice, výbušnin a výbušných předmětů“ a pod bodem 5 „provádění delaborace neznámé munice s následným zjišťováním konstrukce a charakteru výbušných elementů“.

Pro 8. tarifní třídu - vrchní komisař v katalogu činností je v části 1.3.8. bodem 8 stanoveno „komplexní zabezpečování vysoce specializované pyrotechnické činnosti v oblasti pyrotechnické ochrany, například nástražných výbušných systémů“.

Pro 8. tarifní třídu – vrchní komisař v katalogu činností je v části 2.3.13. pod bodem 1 požadováno „komplexní zabezpečování vysoce specializované pyrotechnické činnosti v oblasti pyrotechnické ochrany včetně stanovení metodiky výuky a výcviku“, pod bodem 2 „koordinace pracovních činností pyrotechnických skupin s policejními složkami a úřady místní správy“ a pod bodem 3 „provádění nejsložitějších expertíz z oboru kriminalistické pyrotechniky“.

Z popisu služebního místa stěžovatele vyplývá, že byl podle katalogu činností zařazen podle příkladu nejnáročnější činnosti na služební místo 2.3.12.7.3 (výkon složitých expertíz z oboru kriminalistické pyrotechniky se samostatnou volbou technických postupů). Pro posouzení věci je určující srovnání služebního místa (pracovní náplně) stěžovatele s katalogem činností v bezpečnostních sborech, a to vzhledem ke stěžovatelem tvrzenému přesahu činností do 8. tarifní třídy.

Stěžovatel vytýká Městskému soudu v Praze, že neobjasnil své závěry, podle nichž výjezdová činnost, jíž se účastní, nemá být zařazena do 8. tarifní třídy, kde je v bodě 1 požadováno „komplexní zabezpečování vysoce specializované pyrotechnické činnosti v oblasti pyrotechnické ochrany“ a že se nejedná o komplexní zabezpečování těchto činností ve smyslu § 2 katalogu činností. Tvrzená výtka nepřezkoumatelnosti je však ve skutečnosti vyjádřením nesouhlasu se závěry, které soud zřetelně přednesl. Nejvyšší správní soud ve shodě s Městským soudem v Praze nemá pochyb, že výjezdová činnost stěžovatele přímo v terénu spadá pod vymezení v položce 2.3.12.7.2 katalogu činností „zabezpečování a výkon specializované pyrotechnické činnosti při vyhledávání, manipulaci, delaboraci a zneškodňování munice, výbušnin a nástražných výbušných systémů“. Zdejší soud z obsahu výtek v kasační stížnosti nemá jasno, v čem stěžovatel spatřuje tvrzenou komplexnost činností – tedy činností, které zahrnují všechny části daného celku [§ 2 písm. c) katalogu činností], jež by dosáhla takové intenzity, na kterou pamatuje vymezení činností v 8. tarifní třídě. Rozsah dílčích povinností stěžovatele, které jsou poměřeno obsahem činností v 7. tarifu ještě nadto zúženy, vyplývá z čl. 7 odst. 1 závazného pokynu policejního prezidenta č. 53/2003, podle něhož pyrotechnik při příjezdu na místo služebního zákroku vyhodnotí situaci na základě dosud zjištěných poznatků, výsledků prováděné bezpečnostní prohlídky a charakteru objektu a podle písm. a) při nálezu podezřelého předmětu nebo nástražného výbušného systému vyžádá cestou velitele na místo výjezd pyrotechnické skupiny. Stěžovatel tak podle interních pokynů neprovádí zkoumání a likvidaci nástražných výbušných systémů, o čemž svědčí i statistiky předložené žalovaným při jednání u soudu, podle nichž výjezdy k nástražným výbušným systémům realizovali pouze

policisté zařazení v pyrotechnickém odboru policejního prezidia. Navíc se jedná o činnost za výjimečných okolností a nárazovou, a jakkoliv je stanovena povinnost v důsledku nebezpečí z prodlení zneškodnit nástražný výbušný systém, ani tato hypotetická možnost nemůže vést k zařazení stěžovatele do 8. tarifní třídy.

V tomto kontextu je tedy zřejmé, že tvrzená hypotetická činnost stěžovatele by ani netvořila podstatnější část výkonu služby a na první pohled překračuje šíři standardizovaných povinností stěžovatele při výjezdu. Podstatné však je, že způsob stěžovatelem nadnesené činnosti v systému při výjezdových akcích v žádném případě nedosahuje kvalitativní úrovně požadované a vykonávané vrchním komisařem v 8. tarifní třídě ve smyslu komplexnosti činností. Ostatně zabezpečení uvedených činností je svěřeno příslušníkům pyrotechnického odboru policejního prezidia nacházejících se v 8. tarifní třídě a není žádného důvodu konkurence činností, zařazení stěžovatele do 8. tarifní třídy a tím popření jeho postavení v systematizaci služebních míst odpovídající jeho skutečné vykonávané služební činnosti.

Jinými slovy, stěžovatelem jsou prováděny činnosti, jenž jsou „pouze“ součástí celku, tvoří jen jednu ze složek daného systému, jenž je komplexně zajišťována teprve činností vrchních komisařů pyrotechnického odboru jako jejich činností zásadní, což odpovídá i jejich zařazení do 8. tarifní třídy. Přestože posuzovaná činnost nepochybně klade na stěžovatele nemalé nároky, nelze hovořit o tom, že jde o komplexní realizaci úkolů, které jsou jím zabezpečovány.

Obdobně námitka stěžovatele, že provádí celkové samostatné zajišťování vysoce specializovaných kriminalisticko–technických expertíz a znaleckých činností, nemůže vést k podřazení této činnosti do 8. tarifní třídy, neboť ta předpokládá „provádění nejsložitějších expertíz z oboru kriminalistické pyrotechniky“. Stěžovatel je oprávněn provádět expertízy pouze v omezeném rozsahu, tato skutečnost byla osvědčena i při jednání u soudu předložením několika posudků vypracovaných stěžovatelem, především však jednoznačně vyplývá z pokynu policejního prezidenta ze dne 16. 4. 2003 [písm. n) pokynu], který obsahuje diferenci oprávnění k provádění znaleckých expertíz. Stěžovatelovo oprávnění je omezeno pouze na výbušniny komerční, daný pokyn implicitně pokládá za nejsložitější zkoumání nástražných výbušných systémů, jenž je však vyhrazeno pyrotechnikům zařazeným v pyrotechnickém odboru policejního prezidia (8. tarifní třída). Zdejší soud se tak ani při hodnocení této námitky žalovanému přisvědčit nemůže.

Jakkoliv stěžovatel v posudku doc. Ing. J. Ch., Dr. nalézal odpověď na charakter jeho činnosti a požadoval vtělení jeho závěrů do napadeného rozhodnutí, účelem znaleckých posudků je toliko zodpovězení otázek skutkových, jenž mohou být základem pro právní posouzení věci. V žalobě stěžovatel uváděl, že znalecký posudek hodnotí totožnou činnost Bc. L. Z., který je zařazen stejně jako žalobce, jen u jiné správy a tento posudek se zabývá obsahem reálné pracovní náplně pyrotechnika OKTE a zařazení těchto činností v rámci katalogu činností, respektive vyjmenovává činnosti, pro něž by měl být stěžovatel zařazen do 8. tarifní třídy. Zdejší soud ze správního spisu zjistil, že již samotné zadání znaleckého posudku směřovalo k vyslovení právních závěrů.

Uvedené hodnocení však přísluší toliko správnímu orgánu; jeho závěry jsou přezkoumatelné soudem, přičemž žalovaný neopomenul vyjádřit se k uvedenému posudku i k odbornému vyjádření Ing. J. P. Nastíněným pohledem k posudku přistoupil i Městský soud v Praze, s jehož posouzením se zdejší soud ztotožňuje.

Z námitky o nezohlednění z posudku vyplývající větší nebezpečnosti zneškodňováním bomb ze 2. světové války, nežli nástražných výbušných systémů a ve svém důsledku pouze polemizující se samotnou úpravou interních aktů policejního prezidenta, nelze ve věci ničeho pro stěžovatele vytěžit. Jak navíc uvedl Městský soud v Praze, stěžovatel netvrdil, že by tuto činnost komplexně zabezpečoval ve smyslu § 2 písm. c) katalogu činností. Již z tohoto důvodu nemohl spadat do 8. tarifní třídy (stěžovatel nárokoval položku 1.3.8.8. katalogu činností) a podle názoru zdejšího soudu je uvedený poznatek hlavním nedostatkem výtek vznesených stěžovatelem jak v řízení správním, tak i soudním.

Zdejší soud rovněž souhlasí s Městským soudem v Praze, že se v případě letecké bomby z 2. světové války nejedná o nástražný výbušný systém, a to prostým odkazem na jeho definici v čl. 1 písm. a) závazného pokynu policejního prezidenta 53/2003 ze dne 16. 4. 2003, která není nikterak v rozporu s významem pojmu užitým v katalogu činností, přičemž toto vymezení odpovídá obvyklému významu slova „nástražný“. Nelze přehlédnout, že stěžovatel žádnou jinou konkurující definici nepředložil (vyjma odkazu na článek Václava Bílického), naopak jeho další odkazy s uvedeným vymezením korelují, nadto pokyn policejního prezidenta č. 135/2001 v příloze 1 písm. n) bodu pamatuje i na zkoumání letecké munice prováděné OKTE i pyrotechnickým odborem policejního prezidia.

Ze zmiňovaného pokynu policejního prezidenta ze dne 16. 4. 2003 dále vyplývá úplné vyloučení stěžovatele jako pyrotechnika OKTE u zkoumání nevybuchlých a vybuchlých nástražných výbušných systémů a vyhrazení této činnosti pyrotechnickému odboru policejního prezidia (8. tarifní třída), z čehož patrně stěžovatel při nesprávném podřazení letecké bomby jako nástražného výbušného systému dovozoval rozpor mezi fakticky vykonávanou činností a její kvalifikací pouze podle 7. tarifní třídy.

Na tomto místě lze ke stěžovatelem vyřčenému zpochybnění závazností pokynů policejního ředitele uvést, že interní instrukce má ve správním řízení a potažmo i ve správním soudnictví význam z toho důvodu, že adresáti povinností jsou v dobré víře, že jednou zvolený postup při interpretaci a aplikaci práva nebudou orgány veřejné správy bezdůvodně a libovolně měnit. Podmínkou nicméně je, že jde o směrnici, která se nachází *intra legem*, jak tomu je i nyní projednávané věci a není tedy ani *contra legem*, ani *praeter legem*; smyslem takovéhoto interního předpisu je omezit škálu možných významů interpretace zákona. Nelze tedy přisvědčit stěžovateli v tom, že interní předpisy žalovaného nejsou pro posouzení věci relevantní.

Ke stěžovatelovým návrhům na provedení důkazů včetně výslechů svědků zdejší soud uvádí, že Městský soud v Praze nepochybil, pokud je z důvodů vyložených v napadeném rozsudku provést odmítl, neboť daný postup je výlučně na úvaze soudu - to

jej nezbavuje povinnosti jej odůvodnit (viz např. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, sp. zn. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS).

Základní otázkou při úvaze soudu, které z navržených důkazů provede a které nikoli, je otázka nadbytečnosti provedení takových důkazů pro zjištění skutkového stavu věci. Z hlediska zásad procesní efektivity a hospodárnosti řízení je považováno provádění dalších důkazů za nadbytečné, jakmile by již v dosavadním stavu poznání bylo nade všechnu pochybnost dána (prokázána) skutečnost bránící vyhovět ve věci navrhovateli důkazu. Ústy starší judikatury Nejvyššího soudu „soud nemusí z navrhovaných důkazů provést ty důkazy, jimiž mají být prokazovány skutečnosti, které jsou pro posouzení nároku uplatňovaného v řízení nerozhodné a právně nevýznamné."

Jak bylo nastíněno výše, Městský soud v Praze přesvědčivě objasnil, proč považoval provedení důkazů hodnotících právní povahu věci za nepřípustné. Při dalším posouzení věci vycházel ze správního spisu obsahujícího mimo jiné organizační řád Policie České republiky, správy hlavního města Prahy, platnou systematizaci služebních míst, popis služebního místa, charakteristiku tarifních míst i katalog činností v bezpečnostních sborech, dále mu byly při jednání předloženy posudky vypracované stěžovatelem a statické údaje služebních činností v dané oblasti. Za tohoto stavu oprávněně považoval Městský soud v Praze skutkové zjištění za dostačující a vedoucí k závěru, že žádnou činnost stěžovatele nebylo lze podřadit pod 8. tarifní třídu, navíc další prokazování případné faktické činnosti při službě shledal za již nerozhodné a to i s ohledem na podpůrné závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2010, č. j. 4 Ads 97/2009 - 380, dle něhož zařazení do tarifní třídy má být posuzováno s ohledem na popis pracovní činnosti spjatý s konkrétním služebním místem a případná činnost vyžadovaná od žalobce nad rámec tohoto postupu jen výjimečně, tj. nikoliv pravidelně nemůže vést pro zařazení do vyšší tarifní třídy.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal v postupu Městského soudu v Praze pochybení, pokud jde o zjištění skutkového stavu, ani pokud jde o právní posouzení a ve shodě s Městským soudem v Praze konstatuje, že zařazení stěžovatele do 7. tarifní třídy je správné a bylo provedeno v souladu s právními předpisy. Nejvyšší správní soud tak podanou kasační stížnost považuje za nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti stěžovatele žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda
senátu